

med fuld Berettigelse hævdes, at Indførelse af en hertil svarende Lovbestemmelse her i Landet maa betragtes som *praktisk talt overflødig*, navnlig da Henstillingen — saaledes som det udtrykkelig er udtalt i Washington-Konventionerne om Lavalderen for Børn ved Anvendelse til Arbejde i industrielle Virksomheder samt om unge Menneskers Anvendelse til Natarbejde i Industrien — maa anses for ikke at gælde Virksomheder, i hvilke der kun beskæftiges Medlemmer af samme Familie. Og Bestemmelsen i Lov Nr. 343 af 6. Maj 1921 § 19, 3die Stk., hvorefter Medhjælpere *over 16* Aar ikke uden gyldig Grund maa anvendes til Natarbejde og kun paa Betingelse af, at han faar tilsvarende Hvile den følgende Dag, synes at forudsætte, at Børn og unge Medhjælpere *under 16* Aar overhovedet ikke maa anvendes til Natarbejde, hvilken Regel man formentlig endogsaa vil kunne anse for direkte udtrykt i § 19, 2det Stk., der siger, at Medhjælpere under 16 Aar ikke maa beskæftiges i længere Arbejdstid, end der normalt gælder henholdsvis i By og paa Land. Medmindre man tager hele Spørgsmaalet om Fastsættelse af Beskyttelsesregler med Hensyn til Børns Arbejde op til samlet Overvejelse og gør det til Genstand for en samlet Lov, er der derfor næppe Grund til nu at give en Lovbestemmelse i en særlig Lov om Forbud mod Børns Natarbejde i Landbruget, idet man med Føje overfor Arbejdsorganisationen vil kunne hævde, at saavel de faktiske Tilstande her i Landet som de ovennævnte Lovbestemmelser gør en saadan særlig Lov overflødig.

Hvad angaar Henstillingens Bestemmelse om unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar, da er Forholdet noget andet, idet man her næppe med samme Berettigelse vil kunne hævde, at Natarbejde praktisk talt ikke finder Sted, selv om det naturligvis kun er Tilfældet i meget begrænset Omfang. Derimod kunde det maaske være rimeligt at indtage det Standpunkt at hævde, at Henstillingen saa tilnærmelsesvist er opfyldt ved Bestemmelserne i § 19 i fornævnte Lov af 6. Maj 1921, jfr. Paragraffens 2det og 3die Stk., at man ikke finder, at der er tilstrækkelig Anledning til for Øjeblikket at tilvejebringe yderligere Lovbestemmelser herom, men at man vil have Spørgsmaalet in mente ved en eventuel Revision af de herhenhørende Lovbestemmelser, idet man i Princippet kan give Henstillingen sin Tilslutning.

10. Henstilling angaaende Landarbejderes Bolig- og Logisforhold.

De Krav, som i denne Henstilling opstilles med Hensyn til Landarbejdernes Bolig- og Logisforhold, er Minimumskrav, der maa anses for i det væsentlige at være fyldestgjorte ved de her i Landet gældende Byggelove og Sundhedsvedtægter samt Bestemmelserne i § 8 i Lov Nr. 343 af 6. Maj 1921 om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælpere.

Til nærmere Belysning af, at de i Henstillingens Afsnit III. opstillede særlige Krav er fyldestgjorte af vor Lovgivning, skal bemærkes, følgende: *ad a. Opvarmning*. 1. § 8 sidste Stk., i Lov Nr. 343 af 6. Maj 1921 bestemmer: »Om Vinteren skal der anvises Medhjælperen et behørigt opvarmet Værelse til Ophold i Fritiden«. 2. Det er en almindelig Bestemmelse i de gældende Sundhedsvedtægter, at Sundhedskommissionen fører Tilsyn med Lejeboliger (hvortil jo ogsaa maa henregnes saadanne Boliger, som af en Landbruger overlades en Landarbejder og hans Familie) og skal paase, at Lejlighederne kan holdes tætte og tørre og opvarmes paa behørig Maade. Da der dog i enkelte Tilfælde ses selv i den seneste Tid at være stadfæstet Sundhedsvedtægter, der ikke har en saadan Bestemmelse om Opvarmning, kunde man henlede Justitsministeriets Opmærksomhed paa, at det ogsaa af Hensyn til den heromhandlede Henstilling vil være